

heden, en U bent op slag met mij eens met hoeveel recht historici een twintigtal jaren wachten alvorens hún geschiedsperiode te gaan beschrijven.

Eerst dient de mildheid te groeien die de mythologie kenmerkt, eerst dient men tijd te geven aan wat de theoloog noemt de creatieve zelfwerkzaamheid van de vroege christengemeente bij het tot stand komen van het evangelie-verhaal.

Voor hen onder U, die van nature zwaarmoedig en zwartkijkers zijn, ligt hierin een troost van formaat: ons studentenleven van vandaag is niet koddig of banaal, vol verveling en persoonlijke ruzies; over een tiental jaren is het de kostelijkste periode van Uw leven geworden, compleet met Van Andel, Van Exel, die rare Coen en Van Ramshorst. Waren zij het niet die toen en toen dat en dat met zus en zo uithaalden? Het geworstel om een studentenclub in de polder is tegen die tijd een heroisch hard zakelijk gevecht om het studentenbelang geworden. Een tussentijdse rectoraatswisseling is in de herenkamer van het jaar 1991 een paleisrevolte gelijk.

Voor ons echter, optimisten en levensgenieters, is deze mangelgang van de geschiedenis een marteling.

Wie waagt zich nog aan een beoordeling „welkom of niet-welkom” ter sociëteit, nu niets zeker schijnt en krampachtigheid na jaren starheid wordt genoemd, de verfoeilijkste aller menselijke ondeugden.

Maar liever heel de haven en het plein op LANX dan het risico van de kritiek genomen.

Beter heel de maatschappij op een studentenkamertje gehaald – zoals het gaat is het goed, 3 bij 4, 4 bij 3 – dan met verstand of beleid geoordeeld. Eerder het engagement met het risico van het enragement dan iemand die zegt waarop te staan en gesteld te zijn.

Hoe zou ik, mijnheer de rector, in deze woelingen het hoofd koel houden? Zou ik mijn medebestuurder Abma iets durven verwijten, wanneer het na enige jaren tot een „Hier sta ik, ik kan niet anders” is geworden?

Vecht Wildeman voor een pluim op zijn hoed?

Is de dichter, componist en dirigent van het „Mea culpa, mea Culpa” die rustige zesdejaars psychologie-student die voor zijn kandidaats blokt? Viel de groentijd niet in die herfst, waarin we zwemmend in het regenwater de warme bakker en de struise melkboerin trachten te bereiken?

Mijnheer de rector,

U begrijpt dat op deze wijze geen redelijk verslag valt te geven van wat de ondergang van het verschijnsel groentijd heeft begeleid.

En: nu U dit begrijpt, wilt U wel bedenken dat het vervolg geen historie, geen verhaal, sage of legende kan zijn, maar slechts alleen maar, één goede raad.

In de overmoedige stemming van even voor de zomer besliste het seniorenconvent over de opzet van de groentijd.